

ONDER DRUK: S02E06

Iede Hoorn

UITVAARTONDERNEMER

De uitvaartondernemer die ook weleens een paaldanseres inhuurt op een uitvaart.

OD Onder Druk

Dit transcript is afkomstig van de podcast **Onder Druk**, waarin Amber Brantsen praat met mensen voor wie werken onder hoogspanning dagelijkse kost is.

BEZOEK [ONDERDRUKPODCAST.NL](https://onderdrukpodcast.nl)

INTERVIEWER

Amber Brantsen

DATUM

25 maart 2026

LENGTE

2482 woorden

“Een afscheid is zo ontzettend mooi. Zonde om dat niet aan de wereld te laten zien.”

Een paaldanseres op een uitvaart? Waarom eigenlijk niet, als dat precies laat zien wie iemand was? In deze aflevering van *Onder Druk* laat uitvaartondernemer Iede Hoorn zien dat er rondom een afscheid eigenlijk maar één regel is: er zijn géén regels, zolang het maar past bij de overledene en de nabestaanden.

Amber Brantsen gaat in gesprek met Iede, die in wit T-shirt en op sneakers de studio binnenstapt en direct afrekent met het stereotype van de statige begrafenisondernemer. Hij neemt je mee naar de andere kant van de dood. Want hoewel een overlijden een dieptepunt is, zit een afscheid vaak vol met ongekende liefde, schoonheid en is het de ultieme viering van een leven.

Toch brengt dit werk ook serieuze prestatiedruk met zich mee. Je hebt immers geen tweede kans bij een uitvaart. Hoe gaat Iede om met die constante hoogspanning? En wat is zijn allergrootste, donkerste nachtmerrie tijdens het werk?

lede, wat leuk dat je er bent. Je komt binnenlopen, voor de mensen die dit luisteren en niet kijken, in een wit t-shirt, een trainingsbroek en sneakers. Niet per se hoe je een uitvaartondernemer verwacht.

Nee, volgens mij was dat ook wat jouw wederhelft zei toen ik binnenstapte. Hij zei dat hij echt wel iemand had verwacht met een hoed en een oudere meneer, of in ieder geval twintig jaar ouder. Dat is misschien toch het beeld dat mensen hebben van een uitvaartverzorger.

“Die zelfgemaakte kist, is die wel stevig genoeg?”

Niet veel kinderen hebben dat als droom: ik word later, als ik groot ben, uitvaartondernemer. Hoe zat dat bij jou?

Ik was zo'n kind dat niet wist wat hij wilde. Toen mocht ik op een gegeven moment meelopen in een ziekenhuis op een operatiekamer, met verpleegkundigen en ook met een uitvaartverzorger. Na twee dagen met haar op pad dacht ik: wat is dit een mooi vak. Eerder mochten we met de klas van de middelbare school een dagje meekijken in een uitvaartcentrum. Daar is toen al iets aangewakkerd van: dit is een interessante business en een onwijs mooie wereld. Maar ik had het ergens geparkeerd. Het kwam helemaal weer mooi terug toen ik die dagen mocht meelopen met die uitvaartverzorger in Haarlem.

Wat vond je er zo mooi aan?

Ik weet nog goed dat we naar een meneer gingen. We zaten in de auto en ze had me een beetje gebriefd over een mevrouw die was overleden. We gingen naar haar man, een weduwnaar, met twee kinderen en kleinkinderen. Ik had een gezonde spanning in de auto en ik was erg nieuwsgierig naar wat ik ging aantreffen. Wie was zijn vrouw? Wat voor oma was zij? Wat voor moeder? Ik wilde de mevrouw die was overleden eigenlijk leren kennen.

Het verhaal.

Het verhaal achter deze mevrouw. Ik mocht dat aanschouwen en op een gegeven moment mocht ik ook wat vragen stellen. Toen merkte ik eigenlijk dat ik hier op mijn plek zat. Dit past bij mij. Ik ga met mensen praten over iemand die er niet meer is. Het is een nieuwsgierigheid naar mensen die ik altijd al heb gehad. Dat mag ik in mijn vak nu ook doen. Je leert de overledene kennen, ondanks dat die persoon is overleden. Je leert echt iemand kennen.

Het is bijna zonde dat je diegene niet bij leven hebt mogen ontmoeten.

Dat heb ik zo vaak gezegd. Ik baal dat ik die persoon niet bij leven heb mogen ontmoeten, omdat hij of zij volgens mij een onwijs mooi mens is geweest. Dat krijg je terug tijdens zo'n uitvaartbespreking. Je leert in een week tijd iemand kennen. Op de dag van de uitvaart komt dat allemaal samen met fantastisch mooie muziek op een mooie locatie, met hapjes passend bij de persoon, lievelingsbloemen en foto's. Ik

voel me bevoorrecht dat ik die rol mag hebben en een week lang een familie mag bijstaan. Het is ook fijn dat het na een week weer klaar is, dat de familie weer verder gaat en dat ik er daarna weer voor andere mensen mag zijn. Je weet nooit bij wie je aanbelt en wat voor situatie zich voordoet. Een jong iemand, een oud iemand, een ongeval; het is zo divers. Dat is mijn werk en dat is fantastisch.

Ik zat te denken: acteurs hebben wel eens nachtmerries dat ze naakt op een podium staan. Als nieuwslezer had ik de nachtmerrie dat ik niet meer kon lezen. Wat is jouw nachtmerrie? Waar droom jij 's nachts slecht van?

Herkenbaar wat je zegt. Ik heb het vooral met namen. Ik liep een keer naar voren, was heel geconcentreerd en alles liep goed. Het was een heel mooi afscheid van een jonge man op een mooie plek. Ik moest de volgende twee sprekers uitnodigen, twee vrienden. Ik liep naar voren en ik had net daarvoor nog op mijn briefje gekeken dat het Jan en Piet waren. Ik stond daar voor de zaal en keek naar de eerste rij waar de nabestaanden zaten. De kinderen zaten daar met tranen in hun ogen. Het was uiteraard een heel verdrietige situatie. Ik was helemaal van mijn padje toen ik die kinderen zag en ik kreeg een soort blackout. Ik zei ook tegen de mensen: 'Jongens, ik moet nu de volgende twee sprekers uitnodigen, maar ik ben het even kwijt.'

Wat goed dat je dat in ieder geval benoemt.

Er werd gelachen en toen zeiden ze: 'Jan en Piet'. De perfectionist in mij baalde als een stekker. Ik liep naar achteren en zei tegen mijn collega hoe verschrikkelijk ik het vond. Later werd er gezegd dat het niet uitmaakt, dat ik ook gewoon een mens ben. Maar ik kan daar dus wel van dromen: dat ik op een plek sta met heel veel mensen en dat ik mijn tekst niet weet, niet uit mijn woorden kom of een verkeerde naam zeg. Dat is wel een angst waar ik wakker van kan liggen. Of dat ik droom dat ik vergeten ben een rouwauto te reserveren, of dat ik me afvraag of de eigengemaakte kist wel stevig genoeg is en niet in elkaar stort.

Zijn die nachtmerries wel eens uitgekomen, behalve die van de namen?

Tot nu toe is het eigenlijk altijd goed gegaan. Natuurlijk gaan er dingen mis of anders dan je draaiboek zegt, maar dat is ook weer leuk. Gisteren had ik een uitvaart met een heel klein gezelschap. Er waren zes personen in plaats van de verwachte zeven. Ik had zes kaarsen neergezet, maar ik had er nog een extra bij me. Ik stelde voor om die ook aan te steken voor zijn overleden zusje, zodat we ook een kaars brandden namens haar. Dat was helemaal niet meegenomen in de voorbereiding, maar het ontstond spontaan. Het was uiteindelijk heel mooi en waardevol. Het maakte het net weer even wat persoonlijker en we betrekken ook weer een overleden zusje bij het afscheid van haar broer. Dat konden zij zeer waarderen.

Had je ook meteen het idee: ik wil het anders doen? Ik wil niet driedelig grijs, ik wil niet alleen koffie en cake. Het moet anders. Daar sta je toch wel om bekend.

Dat is gegroeid. In het jaar dat ik bij dat grote bedrijf werkte, merkte ik dat je je werk op een bepaalde manier doet volgens procedures en kledingvoorschriften. Ik vond het een fantastische leerschool en ik heb het erg naar mijn zin gehad, maar ik dacht wel dat ik dingen anders zou doen. Die ruimte was er niet bij dat bedrijf. Ik wilde niet dat mij werd verteld dat ik maar een

bepaald aantal uren had om een familie te begeleiden of een uitvaart vorm te geven. Ik wilde blanco bij een familie binnenstappen en aanvoelen waar zij behoefte aan hebben. Het gaat om de nabestaanden en niet om wat ik ze opleg. Ik ben een kameleon; de ene keer loop ik daar in een jasje en de andere keer in een spijkerbroek, net wat goed voelt bij de familie.

Ik zag op Instagram veel filmpjes van uitvaarten. De meest in het oog springende was jij als engel met grote vleugels en een wit gewaad. Dat is niet hoe ik een uitvaartondernemer voor me zie, maar wel prachtig dat dat zo kan.

Het is zo fijn dat de mensen die op mijn pad komen dat ook willen. Het was in dit geval een idee van de man zelf, Per. Hij wilde zijn afscheid anders dan anders en had daar een heel draaiboek voor klaarliggen. Ik vond het een enorme eer dat hij mij had gebeld omdat dit bij mij past. Sinds ik acht jaar geleden met mijn eigen bedrijf begon, post ik wekelijks iets om te laten zien hoe mooi een afscheid kan zijn. We delen alles op social media, zoals vakanties en bruiloften. Een overlijden is een dieptepunt en het verdriet is er absoluut, maar een afscheid is vaak zo mooi dat het zonde is om het niet te laten zien. Het kan mensen ook aansporen om na te denken over hun eigen afscheid. Schrijf dingen op en maak het bespreekbaar. Wacht niet tot het te laat is.

We kunnen je dus gewoon bellen voor een engel-optreden.

Zeker. Twee collega's waren laatst verkleed als zebra, omdat dat volledig bij die familie paste. Ik ben nu in contact met een familie waarbij een kindje gaat overlijden dat gek is van dino's. Dan gaan we ervoor zorgen dat er dino's voor zijn kistje staan en dat het lief en kindvriendelijk wordt. Ik hoef zelf geen paaldanseres op mijn uitvaart, maar als het past bij de persoon die een eigen nachtclub had op de Wallen, dan is dat logisch. In een protestantse kerk past weer wat stemmiger kleding. Het is leuk om daar zelf ook mee te spelen.

Als we even inzoomen op de druk: bij jou is er geen herkansing. Het moet in één keer goed en het betekent ontzettend veel voor nabestaanden. Je zou zomaar nu gebeld kunnen worden en dan moet je opnemen. Wat zeggen ze tegen jou en hoe gaat zo'n gesprek?

Dat zijn de meest waardevolle gesprekken. Het eerste contactmoment is soms paniek aan de telefoon. Het is dan heel belangrijk voor de uitvaartverzorger om meteen rust te brengen. Ik vraag of het een plotseling overlijden was, of ze erbij waren en waar de persoon nu is. De eerste stap is de verzorging; ik vraag of ze daar een rol in willen spelen en waar de overledene naartoe gaat. Ik zeg aan de telefoon: 'Voel vooral niet de stress of de druk dat je nu snel dingen moet doen. Hij of zij is al overleden, laat dat eerst maar eens landen.' We hebben zes werkdagen om het afscheid in alle rust te organiseren. Als je rust brengt, is dat altijd goed. Ik kan me niet zo snel heel erg druk maken, of ik laat het

in ieder geval niet blijken. Ik ben ook wel eens met stomheid geslagen bij een ongeval of misdrijf, maar dan benoem ik ook gewoon dat ik het afschuwelijk vind en dat ik er voor ze ben.

Vind je dat nog zwaar? Je wordt altijd geconfronteerd met de dood, met soms verschrikkelijke omstandigheden of details, veel emoties en paniek. Hoe ervaar je dat?

Niet per se zwaar. Natuurlijk is de situatie verdrietig en dat raakt me heus wel, maar ik heb een weg gevonden om ermee te dealen. Naast de zwaarte proef ik ook elke keer weer lichtheid, liefde en humor. Mensen delen ook weer herinneringen over de leuke kanten van iemands leven. Er is altijd die balans. Als ik bij een eerste gesprek voel dat we nog niet ver gaan komen met keuzes maken, dan doen we het stap voor stap. Gedurende de week wordt het vaak steeds makkelijker voor de mensen om hun emoties wat meer te beheersen.

Wat is voor jou van dat eerste gesprekje tot aan de uitvaart het stresspiekmoment?

Het is soms een uitdaging om in een drukke tijd alles op één dag mooi samen te laten komen: de locatie, de boot, de specifieke rouwauto. Mensen kunnen veel wensen hebben, maar het moet in een korte tijd wel allemaal geregeld worden. Ik moet het geregeld krijgen zonder dat de familie daar iets van merkt. Soms komen er ineens 300 mensen in plaats van 100, terwijl we

maar een uur de tijd hebben. Dan voel je wel de druk om het passend te krijgen zonder dat mensen het gevoel hebben dat ze hun ei niet kwijt kunnen. Ik probeer echt al die wensen uit te laten komen, maar als het echt niet anders kan, moet ik soms wat strenger zijn. Ik vind het leuk om uitgedaagd te worden; het moet niet te makkelijk zijn.

De coronacrisis was niet makkelijk, maar wel creatief.

Die was zeker creatief. Ik zat bij mensen thuis met een mondkapje en handschoenen op anderhalve meter afstand. Ik kon het gesprek niet goed voeren omdat ik ze niet goed verstond en het benauwd was. Ik koos ervoor om die handschoenen en dat kapje af te doen: ik houd afstand, maar ik wil persoonlijk zijn en jullie kunnen zien. De uitvaarten in die tijd waren heel bijzonder. Er mochten maar dertig mensen zijn en we moesten creatieve oplossingen bedenken, zoals de livestream. We vroegen mensen om een

selfie met een boodschap te sturen en hingen de hele aula vol met die foto's, zodat die mensen er toch een soort van bij waren. We lieten mensen kraanvogels vouwen voor de overledene. De hele aula hing vol kraanvogels, dat was prachtig. We organiseerden ook een soort drive-in condoleance waarbij mensen met de auto langs de open kist reden. Ik ben persoonlijk creatiever geworden door te kijken naar wat er wel kan.

Neem me eens mee naar de tien minuten voor de start van een uitvaart. Wat ben je dan aan het doen?

Dan is alles in kannen en kruiken. Ik doe een laatste check: de kist op zijn plek, de bloemen goed, de foto aanwezig, kaarsen klaar en glazen water voor de sprekers. Ik heb altijd een assistent bij me zodat ik me volledig kan focussen op de directe familie. Ik ben perfectionistisch en ik wil dat de aula er sereen en magisch uitziet, dat mensen echt een wauw-effect hebben als ze binnenkomen. Ik neem de nabestaanden van tevoren even mee de aula in om de ruimte te laten voelen. Op dat moment wordt er van alle kanten aan me getrokken door medewerkers en catering met vragen. Ik heb altijd één A4-tje bij me met het draaiboek en alle bijzonderheden. Dat document is heilig voor mij. Ik probeer zelf rustig te blijven, want als ik ga stressen, gaat iedereen stressen.

Wat heeft dit werk je geleerd over de dood?

Het is een cliché, maar de dood laat zich niet plannen. Het komt altijd op een moment dat je het niet verwacht. Ik heb geleerd dat het leven zomaar voorbij kan zijn. Ik ben niet bang om dood te gaan, maar ik ben eerder bang om mensen om me heen kwijt te raken. Ik wil ook niet met ruzie de deur uitgaan; ik wil dingen dezelfde dag nog goedmaken omdat ik in mijn werk heb gezien wat onuitgesproken zaken met mensen doen. Dat is zo zonde.

Eigenlijk heeft dit werk je vooral veel geleerd over het leven.

Honderd procent. Ik geniet veel meer van het leven. We moeten dingen nu doen en niet uitstellen, want je weet niet of je er over dertig jaar nog bent. Ik vind de dood ook minder eng door dit werk. Het blijft een mysterie waar de ziel naartoe gaat, maar ik ben ervan overtuigd dat er iets moois komt. Ik geloof echt dat mijn omaatje daar op me wacht als ik ga. Dat geeft mij heel veel houvast.

Laten we afspreken dat we nog heel veel jaartjes op deze aarde mogen blijven en dat we over dertig jaar gewoon weer zo'n gesprek gaan voeren.

Deal.

 Onder Druk

Vond je dit gesprek interessant? Bezoek onze website voor de volledige video-ervaring en meer afleveringen van **Onder Druk**.

[BEZOEK ONDERDRUKPODCAST.NL](https://www.underdrukpodcast.nl)